

лять. Правителството на всѣкадѣ раздаваше орѣжия на Мохамеданитѣ.

Настана 1876 год. въ всичкии полуостровѣ работитѣ стояха тѣй злѣ, щото не бѣ възможно да се помисли че може нѣкакѣ съ миренѣ начинѣ да се възроди турското царство. Пропастѣта която дѣлеше двѣтѣ класси на жителството, отѣ день на день се уголѣмяваше. Христианитѣ искаха на дѣло да се осжществи обѣщанната равноправност, да се приѣме рѣдѣтѣ на цивилизована Европа, тѣ искаха образованност, безопасност и справедливост; а Турцитѣ и потурченитѣ желаяхж да се повърнатѣ онѣзи врѣмена, въ които мохамеданина бѣше господарь а гяурина робѣ, когато въ Турция владѣеше неограничено самоволие и юмручното право (правото на по-силния), и когато великитѣ сили не се намисаха въ вжтрѣшнитѣ дѣла на Турция. И тѣй кървавата катастрофа стана неизбѣжна.

Българитѣ изявиа желанията си още прѣзъ тѣзи зима съ прошения дадени на Великий Безирѣ, въ които го молѣха да унищожии досегашния военний данѣкъ и Христианитѣ лично да испѣлняватѣ военната служба, а второ, половината отѣ чиновницитѣ въ България да се взима измѣжду Българитѣ. Отговорѣ на тѣзи справедливи искания бѣхж нови Султанови фермани и обѣщания за нови реформи. Но съ тѣзи «поправления,» които дѣйствително и строго се извършиха, положението на христианитѣ стана само по-тѣжко и по-горчиво. Финанциалното състояние на Високата порта отѣ появението на Херцеговското възстание стана тѣй лошо щото въ Септември 1875 год. прѣкъснаха да плащатѣ лих-